

JOHANNA NILSSON

NEKENCIAM

VIENA ŠIURKŠČIAUSIŅU,
BĒT ŠIŅU MĒTU AKTUALIAUSIŅU
PAAUGLIŅU LITERATŪROS KŅEąU

Alma littera

Sėdėjau užkėlusį kojas ant buomo ir laukiau, kada į pirmą meno šokinėti per visokius šūdus pamoką teiksis atvykti Glorija. Nors tu ką, niekaip neįsikertu, kam fizinio mokytuvus mus kasmet kankina buomu. Tik iš būtinybės patenkinti savo sadistinius potroškus, ne kitaip.

Sporto salė tuščia, pamokos baigėsi, juk jau po keturių penkiolika. Pro didžiulius langus palubų veržėsi tamsa. Mane nupurtė šiuropas. Panūdaui suimti mamą už rankos, bet aš jau didelė, beveik šešiolikos. Be to, ji šiuo metu gali sakyti, nuolat užimta. Ta prasme, mamos ranka užimta, nes yra pasidariusi Abio, naujo jos draugo, nuosavybė. Ta prasme, palyginti naujo. Tas draugas savo vietoj, bet mamai visai kvankt. Pavyzdžiui, užsikepė suplonėti (nori būti jam graži, antraip dar mes) ir prisigalvojo kvailiausių dietų, kurių ir aš atseit turiu laikytis, nes dviese lengviau išverti.

Man suplonėti nereikia. Aš perkarusi. Mokyklos seselės svarstyklės pastarąjį kartą nerodė nė penkiasdešimties. Kai pamatė skaičius, seselės smakras susiraukšlėjo kaip sudžiūvęs obuolys, susitraukė išpiešti antakiai. Visai kaip septintoj ir aštuntoj klasej, kai ji raudonu lenktu nagu baksnojo kūno masės indeksų lentelę

ir žagsėjo, kad aš distrofikė. „Tu čia ne tyčia taip?“ – „Na ką jūs, aišku, ne tyčia. Pažadu.“ Neatrodo, kad ji patikėjo, bet pakeitė temą. Ir ėmė klausinėti, gal žinau, kas klasėj *tyčia* marinasi badu. Tokių, aišku, yra. Bet negi išduočiau, seselė tegu nors kartą pati paprotauja.

– Jona!

Vilkdama rožinį kaip paršelis „Adidas“ krepšį šviesiai žalio linoleumo grindimis atidūlino Glorija.

Ji tokia graži, kad akys perši. Ir tai ne šiaip mano vienos nuomonė. Tai faktas, toks pat kaip Žemė yra apvali.

Veidą tarsi debesis apgaubę šviesūs pasišiaušę plaukai. Putlios lūpos, mažutė riesta nosytė, rausvi skruostai, kuriuos vasarą nubarsto neprilygstamos strazdanos. Ir akys. Žalios ir mėlynos, ir tiesiog tokios stebuklingos, kad numirt gali.

Jos kojos ir rankos tebėra kiek vaikiškai rubuilės, bet krūtys – oho. Tik rengia ji jas labai jau suaugėliškai, kartais aš net sutrinku. Kiti tikriausiai irgi.

– Turim ne daugiau kaip pusvalandį, tai pradedam iš karto, – nučiuožiau nuo buomo ir apsimėčiau, kad esu suirzusi, ko ji beveik penkiolika minučių vėluoja.

Ji tik nusijuokė ir pakštelėjo man į skruostą – čia naujas jos prasimanymas. Matykit, teatro grupėje atsirado kažkoks prancūzas. Tai jis tik ir pakši išsijuosęs. Na ir aš ištirpau visa, sušilau ir pasijutau laiminga iki kaulų smegenų.

– O negalim atsisėst ir pakalbėt? – ji suklapsėjo ilgomis riestomis blakstienomis.

– Pati prašei, kad padėčiau!

– Gerai jau, gerai. Bet pirma nutrauk kadrą su naujaisiu radiniu iš komiso. Reikės būtinai įdėt į tinklaraštį.

Ji pasikuitė šokoladinės spalvos atseit „Mulberry“ rankinuke, tarsi burtininkė ištraukė ne mažiau kaip dviejų metrų ilgio megztą vaivorykštės spalvų šaliką, apsivyniojo kaklą ir ėmė pozuoti. Jos tinklaraštis vadinasi *www.gloriouskisses.se*, jame ji rašo apie drabužius, makiažą ir kaip svajoja tapti aktore. Kartais įkelia filmuotų gabaliukų, kuriuose pamėgdžioja, ką tik nori, nuo Rijanos iki „Saulėlydžio“ vampyro. Rijana jai sekasi geriausiai, bet ir vampyras visai nieko.

Aš paėmiau atkištą aifoną ir atlikau pareigą. Blykst blykst blykst blykst. Tam kartui užteks.

– Žinok, rimtai, jau pradėdam, – zyziau, tempdama ją prie starto linijos. – Pirmiausia bėk kuo greičiau. Antra, stenkis atsispirti nuo paties lentos krašto. Trečia, rankas ant ožio susidėk, kiek gali, toliau. Ketvirta, į ožį nežiūrėk, žiūrėk į tašką kur nors toliau, tada perskrisi kaip sparnais, paminėsi mano žodį.

Aš nutilau. Ji sukikeno. Susigaudžiau, kad kalbėdama grūmoju pirštu. Visai kaip mūsų auklėtoja Ingela Brek. Ji mums dėsto švedų kalbą, anglų kalbą ir tyčiojimosi meną. Sklinda gandai, kad vyras ją lupa – todėl ji taip šlykščiai ir elgiasi. Jam duoti gražos nedrįsta, todėl atsigroja mums.

Mes atseit eisim jai dainuoti šv. Liucijos rytą. Pernai irgi ėjom. Ji sėdėjo ant sofos, ir atrodė, kad bet kurią minutę apsimyš. Jei rimtai, man jos buvo gaila.

– Ar negali tu pirma kelis kartus parodyti? – paklausė Glorija.

Aš peršokau tris kartus. Ji linktelėjo. Atseit viską suprato.

Nusitraukusi per galvą bluzoną, nubloškė ant grindų. Po apačia vilkėjo raudoną tarsi Kalėdų Senelio apsiaustas mezginiuotą glaustinukę su iškirpte. Apnuogintoje bamboje žaižaravo mėlynas akmenėlis – tėvų dovana šešioliktojo gimtadienio proga. Džinsai žemu liemeniu plovėsi į putlią odą. Ant kojų – baltos puskojinės su peliuku Mikiu.

Ji padarė apšilimą, sukdamą apkūnias rankas iš pečių. Tik apyrankės žvangėjo.

Paskui ėmė bėgti.

Kuo lėčiau.

Kojomis atsispyrė beveik lentos pradžioj. Rankomis beveik nesiekė ožio. Ir visą laiką žiūrėjo žemyn, sau į kojas ir rankas. Todėl, aišku, užkliuvo. Ir užvirto ant ožio makaluodama kojomis kaip kokia darželinukė.

Aš nusijuokiau. Ji irgi. Paskui dar sykį įsibėgėjo.

Kai į vidų sugarmėjo grindų riedulio komanda, mes išgarmėjom lauk.

Teisingiau, ištipenom.

Ji netvirtai mindama platformomis, o aš savo rudais suvarstomais bekulniais.

Ji trumpa juoda beisbolininko striukele, be kepurės, be pirštinių. O aš savo, tiesa, irgi juoda, bet lietpaltį primenančia vėjui nepralaidžia striuke vos ne iki kelių. Be kepurės, nors ausys nuo šalčio svilte svilo. Užtat su *kumštinėmis* pirštinėmis! (Ką aš sau galvoju? Matyt, visai nemąstau. Nusiplėšiau pirštines ir susigrūdau į striukės kišenes.)

Ji žiežirbuojančiais šviesiais plaukais, o aš savo tamsia skysta arklio uodega ir per trumpais iškandžiotais kirp-

čiukais. (Vis pažaidžiu kirpėją. Mama irgi. Glorijai leidžia eiti į grožio saloną. Aš pas profesionalą esu kirpusis vieną kartą.)

Ji stebuklingomis akimis, o aš savo neskaidriomis pilkai mėlynomis.

Ji su savo iškilumais, o aš su savo kaulų rinkiniu.

Kūną perliejo gėda. Ėmė pykinti, bandžiau susitraukti, susigūžti. Žvilgsnis nukrypo žemyn, įsmigo į žemę, įsispoksojo į bjaurius batus. Aš tokia negraži. Negraži, negraži, negraži. Širdis kūne troško sustoti, kažkur viduje draskėsi ašaros.

Aš žinau, ką mane išgirdusi pasakytų Glorija: *Eik tu, esi nepakartojama tokia, kokia esi, juk ne visi gali atrodyti vienodai*. Bet aš vis tiek norėčiau atrodyti kaip ji, nors trumpai.

Vieną dieną. Duokit man bent vieną Glorijos dieną. Su jos drabužiais ant manęs. Su jos batais ant mano kojų. Su jos plaukais, kuriuos galėčiau įtrinti šampūnu, išskuoti šepečiu ir susitvarkyti ryte. Su jos akimis, skruostais, nagais ir lūpomis, kurias galėčiau pasidažyti. Su jos juoku ir buomo fobija, geriausiais muzikos pažymiais, tėvais (trenkti tie tėvai, bet jų du – tėtis ir mama). Su seserimis dvynėmis linažiedžių akelėm, kad galėčiau jas mylėti ir gadintis nervus. Su teatro pjesėmis, namu, sodu ir kambariu, kurio sienų apmušalus ji išsirinko pati. Su tinklaraščiu, kurį lankau, gali sakyti, tik aš viena, bet koks skirtumas.

– Mano autas! – suspigo ji. – Lekiu, pasimatom ryt.

Ir pasileido kaip vėjas, nepalyginsi su šuoliu per buomą. Plaukai plaikstėsi į visas puses, rankos skraidė į šalis,

krepšys daužėsi į šlaunį. Galvoj netelpa, kaip ji kojų neišsisukioja.

Tik spėjo išokti, ir tą akimirką jai už nugaros šnypšdamos užsidarė durys. Ėmė mojuoti pro langą kaip pakvaišusi, sklaidydamosi siųsti oro bučinius, vėl mojuoti, kol pagaliau nutolo.

Nedaug trūko, ir kartą būtų peršokusi. Bet tik kartą.